

De vallei – Het ongeluk
deel 2

Eerder verscheen van Krystyna Kuhn bij Pimento:

De vallei deel 1 – Het spel

Krystyna Kuhn

HET ONGELUK

De Vallei deel 2

Pimento

www.uitgeverijpimento.nl

Oorspronkelijke titel *Das Tal – Season 1, Die Katastrophe*

Tekst © 2010 Krystyna Kuhn

Oorspronkelijk uitgegeven bij Arena Verlag GmbH, Würzburg,
Germany

www.arena-verlag.de

Through Internationaal Literatuur Bureau b.v.

Nederlandse vertaling © 2011 Corry van Bree en Pimento,
Amsterdam

Omslagbeeld Douglas Mark Black / Trevillion Images

Omslagontwerp twelph.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2474 4

NUR 285

Pimento is een imprint van FMB uitgevers bv

Voor Gisela: duizendmaal dank!
Dominik: bedankt voor je grenzeloze solidariteit!

I

Ergens rolde een steen langs de rots naar beneden. Hij sloeg in zijn val meerdere keren tegen de wand. Het doffe geluid dat dit veroorzaakte, weerkaatste nog tussen de bergen toen de steen al lang op het gladde wateroppervlak van Lake Mirror was geslagen en binnen enkele seconden naar de bodem van het gletsjermeer was gezonken.

Katie liet zich niet afleiden, maar klom met geroutineerde zekerheid verder. Misschien zouden sommige mensen haar met een kat vergelijken. En als ze in wedergeboorte had geloofd en de keus had gehad, dan stond de kat met zekerheid helemaal boven aan haar lijst favorieten. Alleen wilde ze dan geen gewone huiskat zijn, maar een luipaard of zo.

Ongeveer vijftieng meter onder haar nam het gletsjermeer bijna de hele vallei in beslag. De zon kwam net achter Grace College op en de schaduw van het gebouw op het wateroppervlak deed denken aan een levend wezen. Het was volkomen windstil en Katie vermoedde dat het opnieuw een zonnige herfstdag zou worden, net als ze de afgelopen week hadden gehad. Na de totaal verregende zomer hadden de studenten van Grace niet meer geloofd dat de zon ooit nog zou schijnen in de vallei, die op een hoogte van bijna twee-

duizend meter lag, maar de afgelopen dagen was het warm geweest. Katie was alleen bang dat dat snel voorbij zou zijn.

Het was bijna zeven uur 's ochtends, maar Katie had geen wekker nodig gehad om wakker te worden uit de onrustige slaap en de repeterende droom die ze de hele nacht had gehad. Het was alsof iemand op de herhaalknop had gedrukt. Op het moment dat het eerste licht de met sneeuw bedekte bergketen van de Ghost in een onwerkelijk schijnsel had gedoopt, had ze haar ogen opengedaan.

Katie klampte zich met haar vingertoppen vast aan de richel die zich vlak onder het uitstekende deel bevond die de dertig meter hoge rotswand in twee delen deelde. Het was het moeilijkste deel van de klim en bovendien was de steen glad en koud door de kilte van de nacht. Gelukkig kon ze op het plateau onder het uitstekende deel staan. Er was echter een beslissende factor die het onmogelijk maakte om terug te gaan. Ze was voorbij het point of no return. Katie kende deze route inmiddels zo goed, dat ze hem *free solo* klom, zonder touw of andere hulpmiddelen dus. Ze had alleen een zakje magnesium bij zich en droeg de fantastische klimschoenen die ze in Fields had gekocht. Dat maakte het juist zo verschrikkelijk spannend. Ze kon alleen vooruit en als ze een fout maakte, zou ze naar beneden storten.

Ze deed dit voor Sebastien. Ze trainde haar lichaam, haar geest, haar moed. Zodat ze het juiste deed als het ooit nog een keer nodig zou zijn.

Haar rechterhand zocht naar de eerste rotsspleet in het uitstekende deel. Ze had op zijn hoogst twee, misschien zelfs maar één poging. Daarna zou ze niet voldoende kracht meer hebben en zonder kracht in haar armen en vingers was ze verloren. Gelukkig vond ze de spleet, want uitgerekend vandaag

was ze er met haar hoofd niet bij. Misschien kwam dat doordat op Grace College alles werd voorbereid voor het bezoek van de vrouwelijke gouverneur-generaal, die in het kader van een Canadees opleidingsoffensief alle elitaire colleges van het land bezocht. De ouders van de meeste studenten zouden aanwezig zijn en het was geen wonder dat Katie daardoor aan haar eigen ouders dacht. Je kon de woorden ‘papa’ en ‘mama’ nu eenmaal niet gewoon uit je gedachten verwijderen. Ook niet als ze het helemaal niet verdienden om zo genoemd te worden.

Katie had de rotsspleet gevonden, maar haar rechterwijsvinger voelde een piepklein steentje. Het irriteerde haar en één moment had ze het gevoel dat ze wankelde. Ze strekte haar linkerbeen opzij en raakte het stuk rots waartegen ze zich moesten afzetten om naar boven te komen. Ze concentreerde zich, er ging een schok door haar lichaam en ze greep met haar rechterhand naar boven. Ze voelde meteen dat de eerste poging ging mislukken. Het zweet stond op haar voorhoofd toen ze haar been had teruggetrokken en haar rechterhand de oude positie weer had ingenomen. Verdomme! En zij vergeleek zichzelf met een kat die nonchalant omhoogklom? Ze vloekte zachtjes. Wat was er vanochtend met haar aan de hand? Als de volgende poging niet lukte, was het gebeurd. Ze voelde haar vingers al verdacht trillen.

Toen ze een uur geleden het appartement in het schoolgebouw uit was geslopen, was alles doodstil geweest. Haar huisgenootjes Debbie, Rose en Julia hadden nog geslapen. Ze wist vrij zeker dat niemand haar zou missen, behalve Julia misschien. De anderen waren eraan gewend dat ze haar eigen gang ging en zich niets aantrok van haar medestudenten. De gesprekken gingen tenslotte over niets anders dan lessen, stu-

diepunten, cijfers en docenten. Bovendien zou niemand verwachten dat ze zich in het verboden gebied bevond. Niet na de gebeurtenissen die drie maanden geleden hadden plaatsgevonden, tijdens de horrornacht, zoals Debbie hem noemde.

Alsof Katie zich door een paar metalen verbodsborden zou laten tegenhouden om naar boven te klimmen. Ze zou zich nooit laten tegenhouden door beperkingen die anderen haar oplegden. Niet door meneer Walden, de decaan, niet door haar docenten en al helemaal niet door haar vader.

Ze draaide haar hoofd naar rechts, waar de Ghost, die inmiddels in het felle zonlicht lag, zich boven Lake Mirror verhief. Haar volgende doel. Haar hart begon sneller te slaan van opwinding en verwachting. Ja, die gedachte voelde heel goed.

Voor de tweede keer tastte Katies hand langs de koude, door dauw vochtig geworden rots naar de kleine rotsspleet boven haar, tot ze hem vond en zich eraan vastklampte. Ze strekte haar linkerbeen.

Concentreer je, Katie! Maar een meter. Maar één enkele meter. En die kostte zoveel kracht. Katten hebben negen levens. Ze nemen risico en zetten alles op één kaart. En als ze de rotswand eenmaal overwonnen had, zou ze zich vrij voelen. Dan zou ze ook deze dag doorkomen, zoals ze de afgelopen honderd dagen in deze vallei was doorgekomen.

Opgeven was geen optie voor Katie. Ook dat was ze Sebastien verschuldigd. Naarmate ze hoger kwam, werd de afstand tussen de plekken waar ze houvast vond groter. Ze schudde haar armen een voor een uit en pakte het magnesiumzakje dat rond haar heup hing.

Haar linkerbeen leek zich bijna in de rotswand te boren terwijl ze er met alle kracht tegenaan duwde. Voorzichtig, Katie. Langzaam.

Het kwam op de volgende poging aan. Ze nam de bewegingen in haar hoofd door. Het was haar eigen klimroute. Ze kende elke plek en had de rots zelfs een naam gegeven. Black Dream.

Nergens had ze aanwijzingen gevonden dat er voor haar al iemand langs deze rots omhoog was geklommen. Geen haken, geen zichtbare route, geen sporen. Als het haar lukte om zonder beveiliging omhoog te klimmen, om alleen met behulp van de kracht van haar lichaam omhoog te komen, zou ze zich goed voelen. Verdomd goed. Ze begon vanaf tien terug te tellen, en haalde bij drie... twee... één... nul diep adem. Ze spande haar lichaam en hing het volgende moment boven het plateau waar ze net nog op had gestaan.

Gelukt!

Deze rots was haar rots. Deze ochtend was haar ochtend. Deze dag was haar dag. En dat kon niemand haar afnemen, vooral haar vader niet. Hij niet. Juist hij niet.

George West, haar vader, had op een dag voor haar gestaan met een brief in zijn hand. 'Ik wist niet dat je je had aangemeld voor Grace College.'

Katie had haar schouders opgehaald. 'Het is mijn eigen beslissing,' had ze geïrriteerd geantwoord.

'Je wilt dus naar Canada?'

Canada? Katie zou nooit in haar leven op het idee zijn gekomen, maar de toestand met Sebastien had nog maar een paar weken eerder plaatsgevonden. Hij was haar eerste vriendje geweest. Haar eerste en enige en ze zou er alles voor gegeven hebben als hij nog in leven was.

'Waarom zou ik niet naar Canada gaan? Heb je daar iets op tegen? Heb je liever dat ik naar de universiteit van Georgetown ga?'

‘Natuurlijk niet. Het is voldoende dat je foto in alle kranten heeft gestaan.’

‘Inderdaad. Waarom wil je me dan tegenhouden?’

Haar moeder had het volledig emotionele gezicht van de Chung opgezet, de gezichtsuitdrukking die in de loop van veel generaties van de familie Chung in de genen was gekropen en niet meer weg te denken was. Maar de dagen voor Katies vertrek was ze vreemd onrustig geweest. Ze had in de enorme woning heen en weer gelopen en was voortdurend bezig geweest met het verschuiven van stoelen, het open- en dichtdoen van laden en het recht leggen van kussens. Het was bijna alsof ze in paniek raakte door het naderende afscheid van haar dochter. Op het beslissende moment had ze echter niet eens gezwaaid. Laat staan dat de zin over haar lippen was gekomen die iedere moeder uitspreekt als haar achttienjarige dochter vijfendertighonderd kilometer verder weg een nieuw leven begint: *laat af en toe iets van je horen.*

Ze voelde een elektrische schok in haar hart. Biologisch gezien was dat natuurlijk onmogelijk, maar het voelde wel zo. Dat korte, heel korte moment waarop het belangrijkste orgaan van de mens, dat hem in leven houdt, zijn ritme kwijtraakt. En dat alleen maar vanwege die rottige herinneringen. Shit. Ze was dood voor haar ouders. Nee, Katie, je moet andersom denken. Zij zijn dood voor jou. Eén moment voelde ze zich afschuwelijk. Ze drukte zich nog steeds met gespreide benen tegen de rotswand en beet op haar tanden toen ze voelde dat haar vochtige vingers weggleden. Haar knieën trilden. Had de gedachte aan haar ouders, de elektrische schok, haar uit haar concentratie gehaald? Verdomme, ze wist toch dat het haar haar leven kon kosten. Ineens be-

sefte ze echter dat ze door iets anders werd afgeleid, en het volgende moment hoorde ze het ook.

Steenslag! Recht boven haar!

Haar vingers klampten zich vast aan de rotsspleet. Haar voeten duwden tegen de rots, en ze bleef zich krampachtig vasthouden. Er vloog een steen langs haar heen. Instinctief trok ze haar hoofd in. Ze was haar helm vergeten!

Ze keek even naar boven. Het felle zonlicht tekende een schaduw op de rots en heel even werd ze verblind. Ze keek weg en stootte haar hoofd tegen de rots.

2

Shit! Ze had zich verslapen, hoewel Chris had beloofd om de wekker op zijn mobiel op vier uur te zetten. Als hij niet had gepraat in zijn slaap en zich niet van zijn ene zij op de andere had gegooid, zou ze nog steeds naast hem liggen.

Julia trok de deur van appartement 113 zachtjes achter zich dicht, haalde diep adem en sloop op haar tenen de trap op. Als ze gesnapt werd en ze ontdekten dat ze 's nachts bij Chris sliep, zou ze een probleem hebben. Een enorm probleem! Julia grinnikte. Probleem was een woord dat eigenlijk niet voorkwam in haar woordenschat. Want een probleem was een vlek op je T-shirt, een afgebroken hak. Het waren niet meer dan krassen in de lak van het dagelijkse leven. Wauw! Ze was vanochtend goed op dreef. Die laatste zin moest ze onthouden voor mevrouw Hill, die niet alleen Engelse literatuur gaf, maar ook cursussen in creatief schrijven.

Toen Julia op de tweede verdieping was, duwde ze de glazen deur zachtjes open die het trappenhuis scheidde van de lange gangen waarin de appartementen van de meisjes uit het eerste jaar lagen. Zoals altijd hing er een merkwaardige geur in de met hout betimmerde donkere gangen. Ergens tussen oude zweetsokken en bijtende reinigingsmiddelen in, die

met honderd procent zekerheid al heel lang op de lijst met gevaarlijke gifstoffen stonden. Het was bijna halfzes. Te vroeg om hier min of meer halfnaakt in een T-shirt rond te lopen, en te laat om zeker te weten dat er nog niemand wakker was.

Isabel Hill, ouderejaars en verantwoordelijk voor de tweede verdieping, stond altijd vroeg op en was iemand die op dit tijdstip graag ging joggen. Julia begreep niet waarom het schoolbestuur de vierdejaarsstudente nog steeds als studiebegeleider accepteerde, nadat ze drie maanden geleden het illegale feest bij het meer had georganiseerd dat was uitgemond in de verschrikkelijke ramp met Angela Finder. Blijkbaar vond meneer Walden, de decaan, dat echter geen probleem. Misschien kwam het doordat Isabels ouders allebei lesgaven op Grace.

Julia sloop langs de liften naar haar appartement, dat helemaal aan het eind van de gang lag. Ze had niet voor het eerst een van de strenge schoolregels overtreden door een nacht bij Chris door te brengen. Om de overtreding maakte ze zich geen zorgen. Nee, wat haar bang maakte was dat ze naar Chris' nabijheid leek te verlangen. In haar achterhoofd had ze namelijk altijd de angst dat ze het alleenzijn niet kon verdragen. De nachten in de vallei waren het ergst. Als de duisternis en de stilte over de vallei lagen en de verschrikkelijke herinneringen aan het verleden en de paniek voor de toekomst opkwamen.

Was het echt Julia, die na middernacht naar het appartement van de jongens sloop? Of was het misschien haar vroegere ik, Laura de Vincenz? Het meisje dat ze was geweest voordat haar ouders bruut waren vermoord. Probeerde haar oude identiteit telkens weer aan de oppervlakte te komen?

Net als een spook uit het verleden dat door nooit eindigende gangen en muren gleed?

Niemand op school wist dat Julia en haar broer Robert in het kader van het Duitse getuigenbeschermingsprogramma een nieuw leven waren begonnen. Zelfs Chris niet. Vooral Chris niet.

Ze móést met Katie over Chris praten, hoewel niemand echt met Katie kon praten. Eigenlijk luisterde de tengere half-Koreaanse alleen. En als ze een keer commentaar gaf, was dat volkomen begriploos en met een genadeloze eerlijkheid. ‘Waarom klaag je voortdurend over Chris?’ had Katie meer dan eens gevraagd. ‘Als hij te weinig vertelt, stel hem dan vragen. Misschien is hij een van die types die een gesprek nodig hebben om te kunnen functioneren.’

‘Maar wat wil hij van me?’

‘Wat denk je van seks? Daarvoor hoef je niet te praten. Mannen praten alleen om een vrouw te krijgen. Volgens mij is dat de enige reden waarom ze leren spreken.’

Zo eenvoudig als Katie het voorstelde, was de kwestie niet, en hoe negatiever haar huisgenote over Chris deed, des te heftiger verdedigde Julia hem: ‘Maar hij zegt dat hij gek op me is. Telkens weer!’

‘Dat is toch prachtig! Ik begrijp alleen niet waarom dat zo vertwijfeld uit je mond komt.’

Dat was meestal het moment waarop Julia ergens anders over begon, want eigenlijk had ze er geen flauw idee van waarom ze telkens weer twijfelde aan Chris. Misschien omdat het met Kristian volkomen anders was geweest? Nee, Julia, jij was destijds volkomen anders, dacht ze terwijl ze de deurklink van appartement 213 naar beneden duwde, dat net als alle vier de appartementen aan de lange gang lag.

Toen ze de deur zachtjes achter zich dichttrok en door de hal liep, hoorde ze geluid in de keuken. Ook dat nog! Misschien had Debbie weer een van haar vreetbuien. Alsof er over een uur geen ontbijt in de mensa klaarstond. Julia bleef staan en luisterde. De deur van de koelkast werd geopend en ging weer dicht. Dat meisje leed aan een ernstige verslaving, en daarmee bedoelde Julia niet alleen haar eetverslaving, maar ook haar onmetelijke nieuwsgierigheid, die iets parasitaire had. Ze boorde zich in het leven van anderen, zoog hen uit en droeg haar kennis van de ene student op de andere over. In een razend tempo. Sneller dan een virus. De ronde, gedrongen gestalte van haar huisgenote naderde de glazen deur. Julia wist niets beters te doen dan de dichtstbijzijnde kamer in te vluchten.

In Katies kamer was het bijna helemaal donker. Het felle ochtendlicht drong op sommige plekken door de kieren van de wormstekige luiken. Net als Julia's kamer was die van Katie klein. De linkermuur werd in beslag genomen door een kast en een smalle boekenplank, aan de andere kant stond het bureau. Julia liep op de tast naar het bed en hoopte dat Katie zich niet dood zou schrikken. Alsof Katie ergens van schrok, schoot het door haar hoofd. In elk geval moest ze slapen als een os, want Julia hoorde niets: geen geritsel van het dekbed, geen ademhaling. Alsof iemand de stekker uit Katie had getrokken.

In de hal hoorde ze Debbies sloffende voetstappen en het klepperen van haar slippers op het linoleum, daarna viel een deur in het slot.

Julia stootte tegen iets aan, dat plotseling begon te bewegen. Het was de afschuwelijke, oude schommelstoel die Katie op eBay had gekocht en waarin ze meer tijd doorbracht dan

in bed. Soms hoorde Julia het rusteloze gekraak van de stoel als ze langs Katies kamer liep. Het was een van de dingen die niet bij haar gesloten huisgenote leken te passen, net als de foto's aan de muren van haar kamer. Katie was de enige die de ongezellige kamer met het houten plafond, de eenvoudige vormeloze meubels en de grijsgeschilderde muren gezellig had ingericht. Julia liep om de schommelstoel heen, die nog steeds bewoog, en liep op de tast naar het bed. Ze hoorde nog steeds geen geluid.

Ze overwoog even om Katie te laten slapen, maar ze was klaarwakker en te opgewonden om op haar bed te gaan zitten en duimen te draaien. Tenslotte had Chris de afgelopen nacht dé vier woorden gezegd: ik hou van je. Julia wist niet of ze daar blij mee moest zijn. Ze moest er gewoon met iemand over praten!

'Hé, Katie,' fluisterde ze.

Geen reactie.

Julia kuchte. 'Katie!'

Opnieuw geen reactie.

Oké, dan moest ze haar toevlucht nemen tot shocktherapie. Ze zocht naar de leeslamp en het volgende moment baadde de kamer in een schel licht dat Julia verblindde.

Katie reageerde echter nog steeds niet, en Julia begreep nu ook waarom. Katies bed was leeg en zo te zien onbeslapen. Toen Julia haar hand onder het dekbed stopte, voelde het laken ijskoud. Katie leek helemaal niet geslapen te hebben, in elk geval niet in haar eigen bed. En hoewel Julia's verstand haar vertelde dat er een heel natuurlijke verklaring voor moest zijn, tenslotte had zij vannacht ook niet in haar bed geslapen, kon ze niet voorkomen dat de beelden van die verschrikkelijke nacht van drie maanden geleden weer in haar

opkwamen. De nacht die ermee was geëindigd dat Angela Finder, een van de ouderejaars van Grace, spoorloos was verdwenen. Julia en de anderen hadden haar in het meer gevonden. Ze zou de aanblik van het lijk, met de lange haren die als fijne draden in het water zweefden, nooit vergeten.